

[Aksel Larsen.]

nr. 315 og nr. 336. Det er ændringsforslag, som er i overensstemmelse med det skatteforlig, der blev sluttet mellem fire af partierne i denne sal, og såvidt jeg forstår, er det kommet til verden på radikal foranledning. Det går ud på, at finansministeriet i finansårets løb månedlig skal indsætte 10 mill. kr. på en dertil indrettet konto i Danmarks Nationalbank, og denne konto vil altså efterhånden komme op på 120 mill. kr., over hvilke der kun kan disponeres ved lov. Jeg har både under skattedebatten og i dag hørt på begrundelserne for, at man skal oprette denne særlige sparekonto, men de har ikke overbevist mig. Således som man plyndrer befolkningen med skat, er det urimeligt at opretholde en ekstraordinær stor skattebyrde for at kunne foretage denne efter mit skøn aldeles overflødige opsparing. Den kan egentlig kun have til formål at tage flere penge ud af befolkningens lommer for at fortsætte den tidligere finansministers forbrugsbegrænsende politik, der blev gennemført under mottoet: befolkningen har for mange penge, så må staten tage nogle af pengene fra den. Vi kan ikke tiltræde en sådan disposition, og da der nu er mulighed for at stemme imod den, anmoder vi om afstemning om ændringsforslag nr. 285, idet jeg går ud fra, at de to andre ændringsforslag er afhængige af dette ændringsfor-
slags skæbne.

Derpå nogle bemærkninger om det ændringsforslag udenfor betænkningen, der er stillet af de ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Fibiger. Jeg ved naturligvis, at de ærede medlemmer selv vil redegøre for deres ændringsforslag, men selve problemet er jeg nødt til at berøre, også fordi der i ændringsforslagene fra finansudvalget er forslag om ekstra bevillinger til Thyborøn. Jeg ved ikke, hvordan det går med arbejdet i Thyborøn, hvor langt man er nået frem; jeg har i hvert fald indtrykket af, at det går adskilligt langsommere, end man stillede folketinget i udsigt, dengang man fik folketingsflertallet til at vedtage den Thyborønplan, som man måtte vide finansielt ikke kunne holde, og som man måtte nære meget stor tvivl om var teknisk gennemførlig. Men jeg har det indtryk, som sagt, at arbejdet er gået meget langsommere frem end forudsat dengang, og når man nu vil bevilge

flere penge — hvilket vi ikke skal modsætte os, for loven om Thyborøn er engang vedtaget — synes jeg, det var rimeligt, om vi enten ved denne lejlighed gennem en tale af den højtærede minister for offentlige arbejder eller på anden måde fra ministeren eller fra vandbygningsvæsenet fik en udførlig redegørelse for, hvad der er gjort ved Thyborøn, hvor langt man er fremme, hvilke erfaringer man har indhøstet, hvornår man mener at byggeriet kan være færdigt, og om man efter de indvundne erfaringer har grund til at tro, at det overhovedet kan gøres færdigt med et gunstigt resultat.

Thyborønloven forudså, at planen skulle gennemføres for 100 mill. kr.; men det er allerede klart, at det kommer til at koste mindst 200 mill. kr., hvis det overhovedet kan gøres færdigt. Det er så store penge, at jeg ikke synes, lovgivningsmagten her i landet kan nøjes med blot at vedtage Thyborønloven og derpå årligt efter forslag fra finansudvalget eller fra ministeren vedtage de fornødne løbende bevillinger til arbejdets udførelse; man bør også fra tid til anden have en virkelig udførlig beretning om, hvordan det går med dette store arbejde. Jeg henstiller, at vi får en sådan beretning, så det bliver muligt for folketinget derefter at tage stilling til, om det ønsker arbejdet videreført, og i givet fald om der ikke kunne være grund til at foretage ændringer i planerne.

Dette spørgsmål hænger naturligvis sammen med spørgsmålet om Hanstholm havn. Jeg advarede, da man piskede Thyborønprojektet igennem her i tinget, imod dette hastværk af forskellige grunde, men også fordi jeg klart forudså, at vedtagelse af dette usikre kæmpeprojekt ved Thyborøn betød, at man lagde gift for Hanstholm havn. Det har jo vist sig i praksis, at denne opfattelse var rigtig, og at man ikke behøvede at have nogen særlig profetisk evne for at fremsætte den. Arbejdet ved Hanstholm havn ligger stille, og vi venter stadigvæk på et initiativ i den ene eller den anden retning fra den højtærede minister for offentlige arbejder. Jeg har studeret den udredning om Hanstholm havn, vi har fået, og hvor flertalskonklusionen jo går ud på, at den ikke bør bygges. Jeg vil ikke skjule, at jeg har fået det indtryk, at dette flertal er mødt med en forudfattet mening og derfor